

- Struva mi se, che e točno taka... – kaza spokojno Lola. Dobre, che sedjah; shtjah da padna inache v bezsyznanie. Piehme kafe v "Pod lipata", v deset predi obed. Tyj kato njamashe svobodni mesta, sedjahme na masa, na kojato, zavrjal glava v rycete si, speshe njakakyv korenjak – pijan ot prednija den. Prez vitrinata se vizhdashe ulica "Makedonska", po kojato se nizheshe shtastliv narod bez problemi. Nikoj ot minuvachite ne mozheshe i da synuva kak v tozi moment nachavam, che skoro shte stana bashta. Chudesna obstanovka, za da mi byde syobshtena edna tolkova vazhna novina! Vyv filmite, koito bjah gledal, tova stavashe syvsem razlichno: shepot v sjankata na brjast, a sled tova bydeshtijat bashta proshepva: "Naistina li?" – i vdiga bydeshtata majka na ryce, ta ja zavyrta okolo sebe si. "Ti si lud! Shte smachkash bebeto." Togava toj iztichva ot barakata ili ot zamyka, vse edno, i se vturva obezumjal prez izbujalata treva na Uolt Uitman, vdignal ryce kym nebedo. Tja go gleda nezžno. Takova dete e, a skoro shte byde bashta! No tuka njama poleta, po koito da ticham. Do pyrvata treva trjabvashe da pytuvam s tramvaj naj-malko chetirijset minuti, a pari imashe samo za dve kafeta i dve gazirani vodi, ne i za tramvaen bilet do poletata, po koito da ticham s vikovete: "Stavam tatko, stavam tatko!" Ako se vturneh kym sgradata na "Politika", naj-verojatno shtjah da byda sgazen kato dyzhdoven chervej.

- Sigurna li si?

- A-a, ne! – kaza Lola, kato pripali nova cigara ot staroto ogynche.

Onzi vremenen pripadyk, mychitelno chuvstvo i strannite zhelanija, znachi, ne sa bili sluchajni.

- Kakvo mislish da pravish?

- Otde da znam? – kazah. – Tova mi se sluchva za pryv pyt...

- Predi vsichko bi predpochel da ti kazha, che se majtapja, a?

- Ne se li...? – hvanah se za slamka.

- Ne.

- Vashite znajat li?

- Ne.

Pijaniyat nadigna glava, pochuvstval, che na negovata masa stava neshto napregnato. Pogledna ni s mytni kryvjasali ochi. Kakvo mozheshe da vidi? Idilija! Edna milovidna kestenjava devojka sys sivi ochi, toku-shto kazala, che shte stava majka. Sled kato javno ne mu bjahme osobeno interesni, toj pak otpusna glava i potyna v nirvana. Samo si smeni stranata, tyj kato, izglezhda, mu se beshe shvanal vratyt.

- Maj si umrja ot strah, a?

- Ami! – kazah s raztreperan glas, a beshe istina i tja znaeshe, che az znam, che tja znae, che naistina si umrjah ot strah. Togava me nakara da trygna na rabota. Syglasih se. Imah doverie na Lola. Tja spada kym onzi rod zheni, koito mogat vsichko, shtom vednyzh se reshat na tova. Ima dylgi vretenovidni prysti, koito sa tolkova srychni, che bez strah mozhetete da j poverite naj-tynkoto styklo, naj-miniatjurnija mehanizym, naj-krehkoto neshtice, na koeto dyrzhite, i pri tova da bydete sigurni, che njama da go povredi ili schupi. Okolo neja e sigurnostta. Kydeto e tja – tam e domyt! I na masata v staroto kafene "Pod lipata", koeto cjalo mirisheshe na agneshki cherva sys sos i izpocapani shpricove, tja e v systojanie da syzdade topla domashna atmosfera, taka che i zaspalijat pijanica da stane chast ot mebelite – taburetka ili stativ za vaza s cvetja. Presilvam li, kato kazvam, che dori i po onova vreme, kogato njamahme zakonen brak, Lola beshe svoeobrazen rykovoditel v sjanka? Vinagi mi predostavjashe vyzmozhnost da se chuvstvam myzh, glava na semejstvoto, bez dori da zabelezha kolko

diskretno me komandva. Edin nezavyrshil student po taka narechenata "chista" filosofija (sjakash syshtestvuva mryсна!), ni naj-malko ne e naj-dobrata partija za belgradska devojka ot porjadychno semejstvo. Lola umeeshe da predvizhda neshtata, mozhe bi dolavjashe s njakakvo zhensko setivo, che ne sym ot losh material? Naj-mnogo j se haresvashe tova, che njamam roditeli. Vinagi mi kazvashe, che ne ponasja rodnini, dori i sobstvenite, i che shte se omyzhi samo za sirache. Otkovarjah, znachi, na naj-vazhnoto uslovie.

- Imash li akt za razhdane?

- Njamam.

- Adresna registracija?

- Nikyde ne sym registriran.

- Udostoverenie za podanstvo?

- Za kakvo mi e?

- Ta kakvo izobshto imash, be choveche? – promyrmori v prosynica pijanijat.

- Neja si imam! – kazah.

Ne chu otgovora mi. Pak be zaspal. Ne mozheshe i da synuva, che e svidetel na naj-vazhnoto sybitie v zhivota mi.

- Da go vzemem li za krystnik? – popitah Lola, kojato, sysredotochena nad spisyka na neobhodimite dokumenti, podchertavashe naj-vazhnite tochki.

I taka, za edin edinstven den, za po-malko ot polovin chas, uznah, che shte stana bashta i syprug. Zazhumjah i se ostavih na sybitijata.

Trygnah da si vadja udostoverenija i svidetelstva.